

Maličký kamarád

Nedávno jsem, jako běžně po škole, jela domů autobusem. Tento den pro mě nebyl žádným způsobem zvláštní, byl to docela obyčejný pátek jako každý jiný. Nastoupila jsem do autobusu, vyhledala své oblíbené místo na sezení, vyhrabala z tašky sluchátka a za poslechu hudby jsem z okna sledovala okolní svět. Tato aktivita je pro mě nedílnou součástí každého všedního dne, ať už jedu vlakem, či autobusem. Prostě vypnu a nesoustředím se na nic, kromě svých myšlenek.

Z hloubání mě na krátkou chvíli vyrušilo něco černého, co se mi mihlo před obličejem. V tom okamžiku jsem nedokázala identifikovat, co to bylo, nejpravděpodobnější mi připadala asi muška. Nevěnovala jsem tomu už další pozornost a přemýšlela dál. Ale v ten moment se mi z kšiltu (ano, měla jsem čepici) přímo mezi očima svěsil na tenké, téměř neviditelné pavučince drobný pavouček.

Hrozně jsem se lekla, přestože byl tak mrňavý. Já se pavouků totiž docela bojím. Ale z nějakého neznámého důvodu, asi z čisté zvědavosti, jsem pavučinu chytla a pavoučka si položila na ruku. Normálně bych tohle neudělala, nevím, co mě to napadlo, ale strach jsem necítila. Byla jsem spíš nervózní a něco ve mně jávalo radostí jakoby z hrdosti nad úspěchem z překonání mých obav.

Chvilí jsem si nechala pavoučka lézt po ruce. Proplétal se mi mezi prsty a zdálo se, že se mě vůbec nebojí. Nožičkami mával kolem sebe. Měla jsem takový neurčitý pocit, jako bych s tím malinkým tvorečkem navázala jakési spojení.

Nakonec jsem ruku přidržela, jako takový mostík, k sedačce, aby pavouček mohl bezpečně přelézt. Pak jsem ho ještě chvilku pozorovala, jak si to pádí po opěradle. Zanedlouho byl pryč.

Sice to nebyl bůhvíjaký zážitek, ale rozhodně mi to, i když jen nepatrně, zlepšilo den. Třeba mi ten malý kamarádiček přinese štěstí.

Lucie Utscheková

Přechod Pyrenejí

Na konci školního roku 2019/20, po první několikaměsíční covidové distanční výuce, jsme se se třídou sešli si popovídat a Honza přišel s nápadem, o kterém prý už nějakou dobu přemýšlí. Co kdybychom přešli nějaké hory, nebo se vydali na hodně dlouhý trek? Konkrétně měl v merku Pyreneje. Několik z nás se toho nápadu chytlo a živě jsme o tom začali debatovat. Zjistili jsme, že existují turistické trasy, které vedou od Atlantického oceánu ke Středozemnímu moři, drží se španělsko-francouzské hranice, a tudíž procházejí těmi nejkrásnějšími nejvyššími místy těchto hor. Vybrali jsme si červeně značený dálkový trek s názvem GR11, jinak také Senda Pirenaica, který se držel španělské strany Pyrenejí. Pár se nás rozhodlo, že to je náš pomaturitní cíl, kde dáme odpočinout hlavě a otestujeme své fyzické limity.

Po tomhle našem prvním nadšeném sezení jsme téma přechodu vytáhli jednou za pár měsíců a nic moc se nedělo. Postupně začali i odpadávat lidé, kteří o tom seriózně uvažovali, ale čtyři jsme nakonec opravdu vyrazili. Kryštof, Honza, Adam, Dan.

Jsme studenti a chtěli jsme ten měsíc prožít co nejlevněji, tudíž jsme si sbalili do batůžku stany a všechno, co tak můžeme potřebovat. Jediným výdajem bylo jídlo a propanbutan na vaření. Prostě trek a dobrodružství, jak jsme si představovali.

Letěli jsme do Bordeaux a odtud autobusem do města Irún na francouzsko-španělské hranici. Tam jsme došli k oceánu a na oficiální začátek naší cesty Cape Higuer.

Od tohoto místa už jen pěšky na východ. První týden jsme procházeli krajinou, která dost připomínala kopce u nás, takže nám ani moc nedocházelo, že jsme opravdu vyrazili a že jsme tisíce kilometrů od domova, a ne na výletě v Krušných horách. V následujících dnech nám ale toto pohoří ukázalo, že v Kruškách opravdu nejsme.

Další dny a týdny nás pohltily ty pravé surové Pyreneje. Lezli jsme ze sedla na sedlo, nahoru a dolů po kamenných polích, občas po sněhu s nádhernými výhledy. Neustálé stoupání a klesání ze začátku nepřidávalo na psychice, ale zjistili jsme, že lidské tělo si na ledacos zvykne. Tato nádherná krajina vydržela přes dva týdny, kdy jsme prošli celou provincií Navarry, Aragónu, až za hranice

Andorrry. V Katalánsku jsme vystoupali na nejvyšší bod naší poutě (2800 m n. m.) a v nížinách se změnila povrch i podnebí.

Blížili jsme se Středozemnímu moři a jeho klima začínalo být cítit. Bylo vedro, sucho a my se prodírali makhí. Právě tady nás potkala asi nejzajímavější událost celé cesty. Ztěžka jsme oddechovali u water-pointu (malé studánky u opuštěného stavení) a najednou vidíme, jak se k nám skrz křoví prodírá starší pán s krosnou. K našemu údivu nás pozdraví bujarým českým "Ahoj!" Minimálně další půlhodinu jsme si s pánem povídali, prý šel se synem, kterého potkalo zranění, že také jde od Atlantiku, a radili jsme si, jak se dostat domů do Čech. Bylo velmi osvěžující slyšet svou mateřštinu uprostřed kopce katalánského venkova.

Posledních pár dní jsme měli skvělou náladu, protože nás dopředu hnalo přesvědčení, že to opravdu dojdeme. Příroda byla sice v tomto úseku asi nejméně přívětivá, ale neméně krásná. Přešli jsme už vyšší a strmější kopce, ty teploty byly ale vražedné. Od ostatních poutníků jsme se dozvěděli, že celou oblast nejvýchodnějšího bodu Španělska (Cap de Creus), což byl i náš cíl, sužují rozsáhlé požáry a turistické cesty tam jsou uzavřené. Kvůli tomu jsme se rozhodli odbočit z GR11 a dokončit trasu k moři ve Francii.

To znamenalo, že 27. den od smočení v Atlantiku jsme stáli na kamenné pláži městečka Banyuls-sur-Mer a zaplavali si ve Středozemním moři. Po osmi stech kilometrech neustálého pohybu vpřed po prašných cestách, exponovaných stezkách a sem tam nějaké té asfaltce jsme si moc užili konečné zastávky, dosažení cíle. Strávili jsme tam den povalováním a pak jsme kombinací francouzské železnice a dálkových FlixBusů jeli domů.

Při zpětném pohledu se divím, že jsme to ušli bez větších problémů. Čas od času pršelo, jednou jsme utíkali před blesky, zlomilo se pár hůlek, Adamovi se natrhl batoh a občas se někdo nachladil, ale nic fatálního. Největší strastí tedy byly neustálé puchýře a různorodé bolístky nohou, které se ještě nějakou dobu po příjezdu postupně hojily. Největším překvapením ale bylo, že jsme ze

sebe nedostali velmi obávanou ponorku. Je možné, že po osmi letech ve stejné třídě jsme byli zvyklí spolu trávit dvacet čtyři hodin denně.

Po roce špatných zpráv, lockdownů, distanční výuky, stresu z maturity (nakonec úspěšné) a zrušených akcí jsme hrozně rádi, že jsme se na tohle dobrodružství vydali. Máme pocit, že jsme něco dokázali, i když si ostatní mysleli, že je to šílenost. Nikdy na tenhle výlet čtyř kamarádů do neznáma nezapomenu.

IG s fotkami - @4klucinatreku - <https://www.instagram.com/4klucinatreku/>

Kryštof Kuptík

Proč nechci být premiérkou

Když jsem byla malá, měla jsem z celého dětského hřiště nejradši houpačku a zůstalo mi to až do dnešních dnů, přestože jsem trochu vyrostla. Proto jsem jednoho krásného letního večera nezaváhala a chopila se nabízené příležitosti. Dětské hřiště bylo prázdné, takže jediný, kdo mi dával najevo, že tu nemám co pohledávat, byla cedule hlásající: „Vyhrazeno dětem od 3 do 10 let.“

Odložila jsem batůžek a plná radosti jsem se za chvíli houkala jako ve třetí třídě, divoce, až se atrakce skoro třásla. Měla jsem opravdu štěstí.

Na cestě za mnou se objevil pár. Byli o něco starší než já, ale znala jsem je od vidění z gymnasia. Sakra... Teď si budou myslet, že jsem divná. Ale co, to nevadí. Ono je to vlastně dobře, vždyť já divná jsem, je skvělé, že o mně alespoň někdo nebude mít zkreslené představy.

Ale stejně, mám kliku, že určitě nevědí, že jsem šéfredaktorka Dvořana, to by bylo mnohem horší. Šéfredaktorka, to už je přece funkce, zodpovědná a důležitá. Vlastně... Ještě štěstí, že nejsem slavná herečka nebo premiérka! To by mě znali všichni a já bych si nemohla dovolit vůbec nic! Hlavou mi běžela představa bulvárního časopisu s hlavním článkem na téma: „Přistižení měsíce – premiérka na dětském hřišti.“ Ten památný večer jsem se rozhodla, že se nestanu političkou, a usmála jsem se tomu.

I pokud vám představa slečny na dětské houpačce přijde ještě přijatelná, jistě byste se už pozastavili nad slečnou na dětské houpačce, která se nahlas a bez zjevné příčiny směje. Tak jsem vypadala o chvíli později, když pár, který jsem zahlédla na cestičce za sebou, také vešel do věkově velmi přísně omezeného prostoru dětského hřiště. Zamířili k lanovce.

Anežka Malínská

Sunday scaries aneb Jak skoncovat s obavami z nového týdne

Nic nepřekoná pocit lehkosti, kterou člověk pocítí, když v pátek odpoledne položí klíče na stůl a shodí tašku ze zad. Ta úleva. Zvládla jsem to. Teď jsem pět dní makala a zasloužím si pořádnou dávku odpočinku. O 48 hodin později však všichni dokončíme náš víkendový program a usmívá se na nás nedělní odpoledne. Slunce pomalu přemýšlí, že už si půjde lehnout a mě už nějakou dobu obtěžuje

úzkost. Obava a možná trochu nechuť z něčeho, co se ještě nestalo: nadcházející týden. Trochu mě mrzí, že trávím své volné nedělní odpoledne myšlením na pondělní ráno. Nejsem ale sama, podle několika dotazníků je dokázáno, že v neděli odpoledne se něco podobného honí hlavou asi ¼ lidí. Zajímavé je, že Sunday Scaries, neboli nedělní strach, začal být detailně řešen a probírán teprve před 10 lety. Je dokázáno, že stresem z konce víkendu trpí spíše mladší generace. Takže z dnešního hodinového projíždění počítače jsem se dozvěděla, že jsem se narodila do vystresované generace. Možná bych se do té obrazovky nemusela tak moc koukat. Pozornost si u mě Sunday Scaries vyžádala poté, co jsem pořád narážela na články řešící toto téma a způsoby jeho řešení. Mně ale přijde, že i přes zapálenou svíčku a oblíbenou detektivku, svůj mozek nedokážeme přimět, aby si užíval volna a nepřemýšlel pořád o tom testu z fyziky, o kterém netuší, co by mohl obsahovat. Je totiž... počkat, možná v tom je ten problém. Možná musíme začít řešit věci dřív, než se stanou, a myslet na to pozitivní, co na nás čeká. Zrovna v pondělí je v jídelně skvělé jídlo.

Magdalena Turnbull

El Día de los Muertos aneb Veselit se o svátku mrtvých

V nejbližších dnech si lidé po celém (křesťanském) světě připomenou své zemřelé. Je fascinující, jak se k tomu každá kultura staví jinak. Naše velmi skromné a prosté Dušičky určitě znáte (Kdybych o nich nepsala v tomto článku, úplně bych na ně zapomněla, budou 2. listopadu.), díky výuce angličtiny a velkému vlivu kultury USA také mnoho lidí ví, jak se slaví Halloween. Za mě je však mnohem zajímavější mexický svátek *el Día de los Muertos*.

Vezměte naše Dušičky, všechno udělejte úplně, ale úplně obráceně a s notnou dávkou šílenství a možná se přiblížíte slavnosti, které teď budou zmítat Mexikem. Přijde vám piknik na hřbitově jako námět hororu? A to je *el Día de los Muertos* tak barevným a veselým svátkem.

K el Día de los Muertos patří mimo jiné i kostýmy.

Mně se na tom nejvíc líbí ta myšlenka. Mexičané věří, že se k nim mrtví právě v tyto dny mohou vrátit, těší se na ně a užívají si, že je celá rodina pohromadě. Nejde o truchlení nad skutečností, že tu někdo není, ale o oslavu těch, kteří tu jsou (nebo pro přízemní byli).

Na velkolepou fiestu nestačí jeden den, slaví se od 31. října do 2. listopadu. Jídlo a dekorace se připravují dlouho dopředu, se svátkem se samozřejmě pojí obrovská komerce. Dojde na očištění a zušlechtění hrobů (stejně jako u nás), vyzdobení domu (k tomu se ještě vrátíme), sejde se celá rodina. Pak už se jde na zmíněný piknik na hřbitově, ten se často protáhne na celou noc. Hraje k tomu mexická populární hudba, pije se hodně alkoholu.

Na dekoracích a květinách se skutečně nešetří.

Svátek se neobejde bez *pan de muertos* (chléb mrtvých, ale našla jsem i překlad umrlčí chlebiček), což je sladký bochánek z kynutého těsta, sypaný cukrem, často červeným jako krev, a zdobí kostmi vytvarovanými z těsta. Pečivo připomíná náš mazanec.

Dále nesmí chybět *calaveritas de azúcar*, cukrové lebký, které slouží jako dekorace, ani *papel picado*, girlandy barevných vystřihovánek, dalo by se to připodobnit k našim "sněhovým" vločkám z papíru. Vaří se mnohá tradiční mexická jídla, zvláště ta, která měli rádi zesnulí, na něž se vzpomíná. No a pije se třeba tequila.

Mrtvým se v obývacím pokoji staví oltáře. Pokládají se na ně zmíněné cukrové lebký, fotografie, věci a jídlo, které měl dotyčný rád, ale také předměty se symbolickou hodnotou, třeba sůl, svíčky, bílé plátno, afrikány, obrázky svatých, *pan de muertos*, *papel picado* a taky *un poquito de alcohol*.

Hroby se tradičně zdobí oranžovými, červenými či žlutými květinami, hlavně afrikány, které prý zahánějí zlé duchy. Květy mají svou výraznou barvou a vůní usnadnit mrtvým cestu zpátky na návštěvu do světa živých.

Calaveritas de azúcar a pan de muertos

Svátek je výsledkem smíšení aztéckých a jiných oslav smrti a křesťanských Dušiček, které s sebou přivezli Španělé, proto se pojetí smrti a celková nálada tolik liší od našich oslav. V současné době čelí tradice silnému vlivu Halloweenu, je ale také lákadlem pro cestovatele. Jde o nejznámější a nejvýznamnější mexický svátek, který byl roku 1993 organizací UNESCO prohlášen za nemotné dědictví lidstva.

Anežka Malínská

P.S.: Pokud máte rádi animáky, mrkněte na film *Coco*, který se odehrává právě během *el Día de los Muertos* (a opravdu stojí za to).

Zdroje:

- Día de Muertos: de dónde viene la especial relación de México con la muerte. *Bbc.com* [online]. 2020 [cit. 2021-10-24]. Dostupné z: <https://www.bbc.com/mundo/noticias-america-latina-37831454>
- 5 cosas que quizás no sabías (o habías olvidado) del Día de Muertos en México. *Bbc.com: Česko* [online]. 2016 [cit. 2021-10-24]. Dostupné z: <https://www.bbc.com/mundo/noticias-america-latina-37831454>
- Obrazem: Oslavme smrt! Día de los muertos: fascinující svátek mrtvých v Mexiku. *National Geographic: Česko* [online]. 2018 [cit. 2021-10-24]. Dostupné z: <https://www.national-geographic.cz/clanky/obrazem-v-mexiku-umi-oslavovat-i-smrt-berou-ji-jako-soucast-zivota.html>
- Co ochutnáte v Mexiku během Día de los muertos? *Apetitonline.cz* [online]. [cit. 2021-10-24]. Dostupné z: <https://www.apetitonline.cz/novinky-zajimavosti/co-ochutnate-v-mexiku-behem-dia-de-los-muertos>
- Día de los muertos - mexický svátek mrtvých. *Studentpoint.cz* [online]. [cit. 2021-10-24]. Dostupné z: <https://web.archive.org/web/20141125003120/http://www.studentpoint.cz/190-kuriozity-a-zajimavosti/16996-dia-de-los-muertos-mexicky-svatek-mrtvych#.VHPN6RrP2Uk>
- Mexický svátek Dušiček. *Tipsenior* [online]. [cit. 2021-10-24]. Dostupné z: http://www.seniortip.cz/?module=article&id_article=1763

První dojem z Kanyeho nového alba

Kanye West je americký hudebník, producent, rapper, návrhář, ikona, dříve i kandidát na prezidenta, má docela velký ego, má lepší humor než já a taky je to génius. Ovšem není dokonalý, ale to géniové ani nebývají.

Je génius. Mám dojem, že každé album, které pustí do světa, se okamžitě stane víceméně kultovním. A nedávno Kanye vydal téměř dvouhodinové album pojmenované po své matce.

Donda mám zrovna puštěnou a od jejího vydání ji poslouchám teprve podruhé, poprvé jsem ji celou najednou nezvládla. Kanyeho vlastně skoro neposlouchám a byla bych schopná vyjmenovat jen hrst jeho písniček, ale třeba jeho EP *ye* u mě často během lockdownu běžela dokola pár hodin v kuse, stejně si ale nemůžu říkat fanoušek. Nebudu z tohoto článku proto dělat žádnou recenzi, tohle přece není Pitchfork. A jak jsem řekla, Kanyeho z nějakého důvodu aktivně neposlouchám, ale chci sem shrnout svoje pocity a dojmy ze zvuku *Dondy* a snad na ni někoho navnadit.

Nestačila jsem se ještě ponořit do jejích textů, stejně mě ale už stihla okouzlit tím, jak zní. Což je docela zajímavé, protože zrovna já jsem ten typ člověka, který se na texty dost soustředí, hledá významy a příběhy, hledá něco, v čem by se mohl nalézt, něco, co by ho mohlo nějak utěšit, nebo naopak rozhodit a donutit ho přemýšlet. Ale stejně mi pro teď stačí zvuk a ta atmosféra.

Udělal dobrý první dojem. Musím říct, že druhý track, *Jail*, mi svým intrem málem vyrazil dech. *Off The Grid* je legendární, *Jonah* zní prostě a složitě zároveň, *Moon* je kapitola sama o sobě a neumím si ani představit, jak dobře *Keep My Spirit Alive* musí znít živě.

Kanye na tomhle albu dobře kombinuje rap s editovaným zpěvem, každý beat je dokonale poskládaný, sem tam je slyšet kytara, sem tam snad varhany a perfektní synths. *Jak je možný, že s tímhle vším přišel člověk?*

Donda mi svou atmosférou také připomíná dost náhodné věci. *Donda má vibe, který se nedá popsat*. *Donda* je jako černá mikina z těžké látky. *Donda* je jako tma, které se člověk ale nebojí. *Donda* je jako rozbřesk v horách, *Donda* je jako hrdost a pokora zároveň, je jako někdo vtipný a neskutečně milý, kdo ale navenek působí nedostupně a snad i trochu děsivě, *Donda* je jako šťastné, usínající dítě, je jako zrovna překonaný žal, *Donda* je jako číslo 5, je jako jako poplácání po zádech, zároveň je ale drsná, průbojná a sebevědomá. A taky mi z nějakého důvodu připomíná pražené mandle.

Tohle album je zatraceně dlouhé, podle někoho možná *overhyped*, přeplněné, nudné a já nevím co všechno. Někdo ji bude milovat, někdo nad ní bude krčit nos. Nemůžu nikomu říkat, co si o ní má myslet, vždyť ji sama ještě pořádně neznám. Během psaní tohoto článku jsem ji doposlouchala. Těším se, až ji prozkoumám víc do hloubky. A těším se, s čím Kanye přijde příště.

Tereza Lafková